

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การเขียนภาษาอังกฤษจัดเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่ง การเขียนมีความสำคัญในชีวิตประจำวันมาก เพราะการเขียนคือการใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษรซึ่งเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรม เพื่อให้สังคมดำรงอยู่ได้อีกด้วย

แฟรงค์ เจ แดนเจโล (Frank J. D'Angelo 1980: 4-5) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า มีบทบาทและความสำคัญอย่างมากในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนสัญญาต่าง ๆ ที่ต้องการความถูกต้องและชัดเจน การเขียนบันทึก การเขียนรายงาน การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนจดหมายส่วนตัว รวมถึงการเขียนบทความหรือเรียงความ นอกจากนี้ แอน ไรม์ส์ (Ann Raimes 1983: 3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า การเขียนยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อีกหลายประการ เป็นต้นว่าช่วยเสริมการเรียนรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์สำนวนและคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วให้เข้าใจและใช้ถูกต้องยิ่งขึ้น ในขณะที่ผู้เรียนเขียน ผู้เรียนมีโอกาสดลองใช้ภาษา ทำให้สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนได้มากขึ้น นอกจากนี้ การเขียนยังทำให้ผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับภาษาใหม่ โดยการแสดงออกทางความคิด ตลอดจนการใช้สายตาและมืออย่างประสานกัน ซึ่งจะเป็นการเสริมการเรียนรู้ ยิ่งผู้เรียนใช้ความพยายามในการเขียนมากขึ้นเท่าใด ผู้เรียนก็จะพบกับการเขียนสิ่งใหม่ ๆ ตลอดจนวิธีการแสดงออกทางความคิดได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น นั่นคือ ผู้เรียนสามารถหาคำและประโยคที่จะแสดงออกให้ตรงกับความคิดได้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ทักษะการเขียนยังเป็นทักษะที่ได้รับความต้องการในวงการธุรกิจอย่างมาก ดังงานวิจัยของ กัญญา ลินชวานนท์ และคณะ (2523: 150-156) ที่พบว่า หน่วยงานทั้งภาครัฐบาลและเอกชน มีการเขียนโต้ตอบทางจดหมายธุรกิจมากที่สุด เมื่อเทียบกับทักษะอื่น เช่น การติดต่อทางวาจา การแปล และการค้นคว้าเอกสาร ส่วน บังอร สว่างวโรรส (2526: 48) ได้สำรวจทัศนคติของวงการธุรกิจไทยเกี่ยวกับการใช้ทักษะต่าง ๆ พบว่า มีการใช้ทักษะการเขียนมากที่สุดเมื่อเทียบกับทักษะฟัง พูด และอ่าน ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าความสามารถในการเขียนเป็นที่ต้องการอย่างมากในสังคมไทย

เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญดังกล่าว หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ได้กำหนดให้สอนทักษะการเขียนซึ่งนอกจากจะปรากฏในวิชาภาษาอังกฤษหลักแล้ว ยังกำหนดในวิชาทักษะเฉพาะอีกด้วย ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะได้รับความรู้และการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพียงใดก็ตาม ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษายังไม่มีประสิทธิภาพเป็นที่น่าพอใจ

จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่ศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในทุกๆ ระดับชั้น พบว่านักเรียนยังมีข้อบกพร่องในเรื่องการเขียนเกือบทุก ๆ ด้าน ดังตัวอย่างงานการวิจัยของ อุตัยวรรณ คำนวิวัฒน์ (2528: 59-62) ที่พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนสายเกษตรกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ในการทำแบบทดสอบทักษะการเขียน และจากการวิจัยของเอมอุษา ชันธพงษ์ (2528: 41-44) ซึ่งพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนสายคหกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบทดสอบทุกทักษะ โดยเฉพาะทักษะการเขียนอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ นอกจากนี้ รสริน วรรณระภัญ (2530: 114-115) และ ศิริพร พัวพันธ์ (2531: 113-114) ได้ศึกษาถึงระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับทักษะกลไกเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น นิตยา จันท์ตาพรหม (2531: 58)

ยังพบอีกว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระดับสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรัฐบาล อยู่ในระดับที่อ่อนมาก คือมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 40.40 และนักเรียนจำนวนร้อยละ 51.53 ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

การที่นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลายมีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำดังกล่าว อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ สาเหตุประการหนึ่ง อาจมาจากลักษณะของทักษะการเขียนเอง ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยุ่งยากและซับซ้อน ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษ เพราะการถ่ายทอดความคิดเป็นภาษาเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายให้ได้ดีนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องใช้ความสามารถที่สูงกว่าการใช้ทักษะอื่น ๆ

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1974: 68) และ อัจฉรา วงศ์โสธร (2529: 83) มีความเห็นคล้ายคลึงกันว่า การที่ผู้เรียนจะสามารถเขียนได้ดีนั้น จำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการเขียน (Components of writing) ดังต่อไปนี้

1) เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระหรือความรู้ลึกซึ้งนักคิดที่จะแสดงออกมาเป็นคำ วลี ประโยค ย่อหน้า ฯลฯ

2) การเรียบเรียง (Organization) ได้แก่ การเรียงลำดับความคิดให้มีความต่อเนื่องซึ่งกันและกัน โดยอาศัยความรู้เรื่องประโยคสนับสนุนหลัก (Major supporting sentence) ประโยคสนับสนุนรอง (Minor supporting sentence) ซึ่งล้วนแต่อ้างอิงไปยังประโยคใจความสำคัญ (Thematic sentence) ของหัวเรื่อง (Topic)

3) ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้กฎโครงสร้างมาเขียนประโยคได้อย่างถูกต้อง

4) สติลาภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหารต่าง ๆ เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียน โดยสะท้อนถึงอารมณ์และอารมณ์ของผู้แต่ง และสื่อความหมายได้ตามความนิยมแห่งภาษานั้น ๆ

5) กลไกการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางภาษาให้ถูกต้อง เช่น ตัวสะกด คำย่อ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวเล็กและตัวใหญ่ เป็นต้น

เนื่องจากผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถในหลายด้านดังกล่าว จึงจะเขียนได้ดี ดังนั้น ปัจจุบันจึงมีผู้สนใจศึกษาการเขียนของผู้เรียนมากขึ้น โดยมุ่งเน้นศึกษาที่กระบวนการเขียน (Writing process) ของผู้เรียน มากกว่าผลงานการเขียน (Writing product) ของผู้เรียน ผู้ที่สนับสนุนแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการเขียนได้แก่ โดนัลด์ เอ็ม เมอร์เรย์ (Donald M. Murray 1978: 85) ซึ่งได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเขียน 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การเตรียมความรู้ (Prevision) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติเพื่อเตรียมความรู้ความคิดในการสร้างงานเขียน
2. การสร้างจินตนาการ (Vision) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติเพื่อให้เกิดความคิดที่กว้างไกล แล้วจึงนำมาสร้างงานเขียนให้ปรากฏ
3. การทบทวน (Revision) เป็นวิธีการสำหรับผู้เรียนที่จะนำมาใช้ปฏิบัติเพื่อแก้ไข (Correction) งานเขียน ทั้งทางด้านความถูกต้องในการใช้ภาษา และความเหมาะสมทางด้านเนื้อหา

โรเบิร์ต ดับบลิว เบลค (Robert W. Blake 1983: 48) กล่าวถึงกระบวนการเขียนว่ามี 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเตรียมตัวเองก่อนทำกิจกรรมการเขียน โดยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน
2. ขั้นเขียนร่าง (Drafting) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนลงมือเขียนโดยการเรียบเรียงข้อมูลที่ได้เตรียมไว้
3. ขั้นทบทวน (Revising) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนนำมาใช้ตรวจสอบและแก้ไข (Correcting) เพื่อให้เกิดความถูกต้องและความเหมาะสมในการใช้ภาษา
4. ขั้นตรวจทาน (Editing) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนปรับปรุงงานเขียนเป็นครั้งสุดท้ายแล้วตัดลอกหรือพิมพ์ออกมา

นอกจากนี้ เอ็ดเวิร์ด ดี กานเฮ (Edward D. Gagne 1985: 273) ได้แบ่งกระบวนการเขียนออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้คือ

1. การเตรียมการ (Construction) เป็นวิธีที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติเพื่อเตรียมงานเขียนให้มีคุณภาพดี อันได้แก่ การวางแผนการเขียนก่อนดำเนินการเขียน การกำหนดวัตถุประสงค์ของการเขียนซึ่งจะทำให้ผู้เรียนตัดสินใจเลือกใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสม การคำนึงถึงตัวผู้อ่าน การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการระดมความคิด ตลอดจนการเลือกใช้ลัทธิที่เหมาะสม

2. การแปลข้อมูล (Translation) เป็นวิธีที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติเพื่อแปลข้อมูลทางความคิดและข้อมูลทางภาษาที่รวบรวมได้ในขั้นเตรียมการ นำมาสร้างเป็นประโยคและข้อความที่มีความหมาย การแปลข้อมูลยังแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนย่อย คือ

2.1 การทบทวน (Revision) เป็นวิธีที่ผู้เรียนนำมาใช้เพื่อค้นหาและแก้ไข (Correction) งานเขียนให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น การแสดงความคิดเป็นถ้อยคำ (Thinking aloud) เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษาของตนเองและรู้จักแก้ไขความผิดพลาดในการใช้ภาษา การควบคุมการใช้ภาษาในด้านการเลือกใช้คำศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ เครื่องสัมพันธคำและย่อหน้า ลีลาภาษา รวมทั้งการคำนึงถึงตัวผู้อ่านและจุดมุ่งหมายของการเขียน เป็นต้น

2.2 การประเมินคุณค่า (Evaluation) เป็นวิธีที่ผู้เรียนนำมาใช้เพื่อตัดสินใจว่า งานเขียนที่ผลิตออกมานั้นมีคุณภาพดีเพียงใด และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการเขียนหรือไม่

3. การจัดการ (Execution) เป็นวิธีที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติเพื่อให้งานเขียนนั้น ๆ ปรากฏสู่สายตาของผู้อ่าน โดยการคัดลอกหรือจัดพิมพ์งานเขียนชุดนั้น ๆ

เมื่อประมวลสิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น กระบวนการเขียนอันประกอบไปด้วย การเตรียมความรู้และความคิด การสร้างจินตนาการเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน การลงมือเขียนร่างฉบับแรก การทบทวน การตรวจแก้ การตรวจทาน และการเขียนร่างฉบับสุดท้ายนั้น จะเห็นได้ว่า การทบทวนและตรวจแก้งานเขียน เป็นขั้นตอนหนึ่งของกระบวนการเขียนซึ่งจะทำให้งานเขียนมีคุณภาพ

ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหลายท่าน ได้ให้ความสำคัญของการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนดังต่อไปนี้

เนลสัน บรูคส์ (Nelson Brooks, 1960: 58) ได้กล่าวเกี่ยวกับความสำคัญของการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนว่า มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เพราะเป็นขั้นตอนที่สำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา โดยที่ผู้เรียนจะต้องหมั่นฝึกฝนรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องพัฒนาการใช้เวลาในการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนให้น้อยลงเรื่อย ๆ เพื่อให้ได้งานเขียนที่มีคุณภาพดียิ่งขึ้น

เคนเน็ธ แซสส์เตน (Kenneth Chastain, 1971: 249) กล่าวถึงความสำคัญของการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนว่า เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอย่างหนึ่ง อันจะก่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ภาษา หลังจากขั้นตอนนี้แล้ว ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้อย่างมั่นใจ นอกจากนี้ แกรม เคนเนดี (Graeme Kennedy, 1973: 66-82) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนว่า จะช่วยให้ผู้เรียนค้นพบบริบทของโครงสร้าง และความหมายของคำศัพท์ในอีกภาษาหนึ่ง

แซมมวล พี คอร์ดเดอร์ (Samuel P. Corder, 1973: 265) กล่าวถึงความสำคัญของการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนว่า มีประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษา เพราะจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงพัฒนาการและความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน นอกจากนี้ยังบอกถึงประสิทธิภาพในด้านเทคนิคการสอนของผู้สอนอีกด้วย

สตีเฟน ดี คราเชน และ เฮอ์เบิร์ต ดับบลิว เซลลิเจอร์ (Stephen D. Krashen and Herbert W. Seliger 1975: 173) มีความเห็นสอดคล้องกับคอร์ดเดอร์ (Corder) ว่า การทบทวนและตรวจแก้งานเขียน เป็นขั้นตอนที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาเพราะจะช่วยส่งเสริมสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาของผู้เรียนให้ดีขึ้น

นอกจากนี้ ริชาร์ด แอล ออลไรท์ (Richard L. Allwright 1975: 96-109) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนว่า ผู้เรียนจะไม่เกิดการเรียนรู้ทางภาษาเลย ถ้าไม่มีทั้งสองสิ่งเหล่านี้เข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนนั้นจะกระทำโดยครูผู้สอน โดยกลุ่มเพื่อน หรือด้วยตัวของผู้เรียนเอง

จากงานวิจัยของรีเบคกา มาเรส (Rebecca Marez, 1991: 198-A) ซึ่งเปรียบเทียบการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียน 3 วิธี คือ โดยครูผู้สอน โดยกลุ่มเพื่อน และด้วยตัวผู้เรียนเอง พบว่า การทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนโดยครูได้ผลดีที่สุด เพราะครูผู้สอนจะค้นพบข้อผิดพลาดได้มากกว่า แล้วจึงให้นักเรียนเป็นผู้ทบทวนและตรวจแก้งานเขียน

แต่จากงานวิจัยของแนนซี ซอมเมอร์ส (Nancy Sommers 1984: 167) พบว่า การทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนของครูทำให้ผู้เรียนไม่สนใจจุดมุ่งหมายที่แท้จริงในการเขียนของตน ผู้เรียนจะสนใจเฉพาะคำวิจารณ์ของครู ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนตามความต้องการของครู มากกว่าความสนใจดั้งเดิมของผู้เรียน ในทำนองเดียวกัน มีรา แคร์ไจแอนส์ และคณะ (Myra Karegianes, et al., 1980: 203-207) ซึ่งศึกษาผลของการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนโดยกลุ่มเพื่อน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (Grade 10) พบว่า การทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนโดยกลุ่มเพื่อนมีประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถในการเขียนได้ดีกว่าการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนโดยครูผู้สอน

จากงานวิจัยของ ชาลส์ เค สตาลลาร์ด (Charles K. Stallard, 1974: 206) ที่ศึกษาเปรียบเทียบการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนต่างกัน พบว่า นักเรียนกลุ่มสูงมักจะแก้ไข ค่าตัวเลข ค่าประสม และเปลี่ยนแปลงระดับประโยค มากกว่านักเรียนกลุ่มต่ำ ยิ่งไปกว่านั้น สำนักงานการประเมินผลพัฒนาการทางการศึกษาแห่งชาติ (National Assessment of Educational Progress, 1977: 88) ได้ประเมินความสามารถในการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนของนักเรียนสามกลุ่ม ซึ่งมีอายุ 9, 13 และ 17 ปี พบว่า มีความแตกต่างในด้านการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนระหว่างผู้เรียนที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน

นอกจากครูผู้สอนจะได้นำเอาความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียน กระบวนการเขียน และเทคนิคการสอนทักษะเขียนมาประยุกต์ใช้ภายในห้องเรียนให้ได้แล้ว ในเรื่องการประเมินความสามารถในการเขียน ครูควรกระทำใน

ระหว่างที่สอนโดยมิให้ผู้เรียนรู้ตัว และกระทำอีกครั้งหลังจากที่นักเรียนได้ส่งร่างฉบับสุดท้ายแล้ว ด้วยเหตุนี้ ครูที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร จึงต้องมีความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์การตรวจงานเขียนเป็นสำคัญ

ฮอลลี แอล จาค็อบส์ และคณะ (Holly L. Jacobs et al. 1981: 28-29) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับเกณฑ์การตรวจงานเขียนสำหรับครูไว้โดยเน้นที่องค์ประกอบของการเขียนเป็นสำคัญและให้คะแนนเป็นส่วน ๆ ดังนี้

(ดูรายละเอียดในบทที่ 2)

เนื้อหา (Content)	30	คะแนน
การเรียบเรียง (Organization)	20	คะแนน
คำศัพท์ (Vocabulary)	20	คะแนน
ไวยากรณ์ (Grammar)	25	คะแนน
กลไกการเขียน (Mechanics)	5	คะแนน

ในการประเมินความสามารถในการเขียน ควรเลือกผู้ตรวจอย่างน้อย 2 ท่าน แล้วฝึกอบรม จนกระทั่งได้คะแนนสอดคล้องต้องกันในการประเมินงานเขียนขึ้นเดียวกัน และจะต้องคอยกระตุ้นเตือนเป็นระยะ ๆ เพื่อให้ผลที่คาดหวังเป็นไปตามเกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนดไว้อย่างสม่ำเสมอ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทบทวนและการตรวจแก้ งานเขียน จะเห็นว่า ถึงแม้ว่าการประเมินความสามารถในการเขียนจะเป็นหน้าที่ของครูผู้สอน และควรทำหลังจากที่ผู้เรียนส่งงานเขียนฉบับสุดท้ายแล้ว แต่การทบทวนและการตรวจแก้งานเขียน ซึ่งประกอบไปด้วยการทบทวนเนื้อหาสาระและการปรับปรุงรูปแบบงานเขียนนั้น ครูควรให้นักเรียนมีบทบาทด้วย กล่าวคือ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกทบทวนและตรวจแก้งานเขียนของตนเองและของเพื่อน เพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนให้เกิดในตัวผู้เรียน อย่างไรก็ตาม การทบทวนและการตรวจแก้ งานเขียน ยังไม่มีบทบาทสำคัญเท่าที่ควรในการเรียนการสอนทักษะเขียน ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยของ มาลี สาดจินพงษ์ (2533: 192) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการตรวจแก้งานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มักไม่ทบทวนและแก้ไขงานเขียนของตนเองก่อนส่งครู การกระทำดังกล่าวเป็นเหตุให้ครูต้องเสียเวลาในการตรวจให้คะแนนงานเขียนของนักเรียนเป็นจำนวนมาก และเมื่อผู้เรียน

ได้รับงานเขียนที่มีเครื่องหมายกลับคืนมา ก็จะพบว่างานเขียนของตนยังมีข้อบกพร่องที่ครูแก้ไขไว้เป็นจำนวนมาก จนเป็นเหตุให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอยและไม่สนใจที่จะปรับปรุงข้อผิดพลาดของตนอย่างจริงจัง นอกจากนี้จากการรวบรวมวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนของ เจมส์ เอ็ม เฮนดริคสัน (James M. Hendrickson, 1978: 387) พบว่า การทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนของตนเองและของเพื่อน มีบทบาทมากในการพัฒนาความสามารถในการเขียนของผู้เรียน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยในฐานะครุภาษาอังกฤษ จึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนที่ได้จากการทบทวนและตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีความรู้ความสามารถในด้านทักษะเขียนมาเป็นเวลาพอสมควร เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายดังกล่าวมีการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนในระดับใด และเพื่อจะได้นำมาปรับปรุงการเรียนการสอนทักษะเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพดียิ่ง ๆ ขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเองและของเพื่อน

สมมติฐานในการวิจัย

จากการวิจัยของ เอลซา เจ บาร์ทเล็ตต์ (Elsa J. Bartlett, 1982: 345) ที่ศึกษาการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา พบว่า นักเรียนที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนของเพื่อนจะพบข้อผิดพลาดได้มากกว่านักเรียนที่ทบทวนและตรวจแก้งานเขียนของตนเอง

นอกจากนี้จากผลการวิจัยของ กลีนดา อี ฮูล (Glynda E. Hull 1983: 1) ที่ศึกษาการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนของนักเขียนมืออาชีพกับนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง พบว่า ความสามารถในการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนด้วยตนเอง แตกต่างจากความสามารถในการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนโดยผู้อื่น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า "ความสามารถในการเขียนที่ได้จากการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนของเพื่อน สูงกว่าความสามารถในการเขียนที่ได้จากการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนของตนเอง"

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ สังกัดกลุ่มโรงเรียนที่ 9 กรมสามัญศึกษา (ส่วนกลาง) ปีการศึกษา 2538

2. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง และการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของเพื่อน

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษจากงานเขียน 2 ประเภท คือ งานเขียนแบบบรรยาย และงานเขียนแบบพรรณนา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียน หมายถึง ระดับความสามารถในการถ่ายทอดความคิดให้ออกมาเป็นตัวอักษร โดยประเมินจากคะแนนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียนร่างฉบับสุดท้าย (Final draft) อันได้แก่ เนื้อหา การเรียบเรียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และกลไกการเขียน
2. งานเขียนแบบบรรยาย หมายถึง งานเขียนที่เล่าถึงเหตุการณ์หรือประสบการณ์จริง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะบอกผู้อ่านให้ทราบว่าเกิดอะไรขึ้น ตามปกติจะใช้เวลาหรือเหตุผลมาเป็นตัวลำดับเนื้อเรื่อง
3. งานเขียนแบบพรรณนา หมายถึง งานเขียนที่ถ่ายทอดประสบการณ์หรือความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนโดยผ่านออกมาทางประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้แก่ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส โดยการเรียบเรียงถ้อยคำ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงรูปลักษณะของสิ่งที่จะพรรณนา ไม่ว่าจะเป็น สิ่งมีชีวิต สิ่งของ หรือสถานที่
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ สังกัดกลุ่มโรงเรียนที่ 9 กรมสามัญศึกษา (ส่วนกลาง) ปีการศึกษา 2538
5. การทบทวนและการตรวจแก้งานเขียน หมายถึง การเปลี่ยนแปลง เนื้อหา การเรียบเรียง และคำศัพท์ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเขียนและเหมาะสมกับผู้อ่าน รวมทั้งเป็นการแก้ไขไวยากรณ์และกลไกการเขียนให้ถูกต้อง
6. การทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง หมายถึง การที่นักเรียนรู้จักรับผิดชอบในการอ่านทบทวนและตรวจแก้ไขเพื่อปรับปรุงงานเขียนภาษาอังกฤษฉบับแรกของตนเอง
7. การทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของเพื่อน หมายถึง การที่นักเรียนรู้จักรับผิดชอบในการแลกเปลี่ยนกันอ่านทบทวนและตรวจแก้ไขเพื่อปรับปรุงงานเขียนภาษาอังกฤษฉบับแรกของเพื่อนเป็นคู่ ๆ

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร ศึกษานิเทศก์ หรือหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ นำทฤษฎีการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนไปจัดฝึกอบรม เพื่อเผยแพร่ความรู้ให้แก่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ
2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ นำเทคนิคการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนไปปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาทักษะเขียนภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีทบทวนและตรวจแก้งานเขียน และกลวิธีการเขียน ในครั้งต่อ ๆ ไป